

OSNOVNA ŠOLA ŠOŠTANJ

Koroška cesta 7, 3325 Šoštanj

MLADI RAZISKOVALCI ZA RAZVOJ ŠALEŠKE DOLINE

RAZISKOVALNA NALOGA

PASEMSKE ŽIVALI

Tematsko področje: BIOLOGIJA

Avtorji:

Timotej Skornšek

Jan Pušnik

Tomaž Jandrok

Mentorica:

Aleksandra Skornšek

Šoštanj, 2011

Kazalo

PREDGOVOR	3
SEKCIJA ZA KUNČEREJO	4
UVOD V KUNČEREJO	5
TETOVIRANJE KUNCEV	5
VELIKE PASME:	6
BELI ORJAK.....	6
ORJAŠKI LISEC	6
OVNAČ	7
SREDNJE PASME:	8
VELIKA ČINČILA	8
KALIFORNIJEC	9
SLOVENSKI KUNEC.....	9
HAVANA.....	10
ALASKA	10
BELORESAVEC.....	11
VELIKI SREBREC.....	12
MALE PASME	12
OŽGANEC.....	13
HOLANDEC.....	13
RUS	14
PRITLIKAVE PASME	14
HERMELIN.....	15
PRITLIKAVI OVNAČ.....	15
KUNCI Z POSEBNO DLAKO	15
ANGORA	16
SATIN	16
PODOBNOСТИ IN RAZLIKE MED BELIM ORJAKOM IN HERMELINOM?	16
BOLEZNI KUNCEV S KATERIMI SE GOJITELJI NAJPOGOSTEJE SREČUJEJO	17
SEKCIJA ZA PERUTNINO	18
ZGODOVINA GOJENJA PASEMSKE PERUTNINE V SLOVENIJI	18
PASEMSKA PERUTNINA V SLOVENIJI DANES.....	18

OHIKI.....	19
BILEFELDSKA KOKOŠ.....	20
ONAGADORI	21
AUROKANA	21
FENIX	22
SEBRIGHT.....	22
SVILENA KOKOŠ- SVILENKA	23
ŠABO	23
ANTVERPEN.....	24
PODOBNOСТИ IN RAZLIKE MED ONAGADORIJEM IN OHIKIJEJEM?.....	24
ALI SE ŠTEVILO GOJITELJEV V SLOVENIJI POVEČUJE ALI ZMANJŠUJE?	24
LITERATURA:.....	25
ZAHVALA.....	26

PREDGOVOR

Smo mladi raziskovalci z OŠ Šoštanj. Svojo temo smo si izbrali, ker smo hoteli izvedeti nekaj novega o rejcih in malih živalih, ki jih vzgajajo rejci v Sloveniji, kot tudi o pasemskih živalih, ki smo jih opisali v nalogi.

Vprašanja, ki smo si jih zastavili:

- Podobnosti in razlike med Belim orjakom in Hermelinom.
- Bolezni kuncev, s katerimi se rejci najbolj ubadajo.
- Podobnosti in razlike med Ohikijem in Onagadorijem.
- Ali se število rejcev v Sloveniji povečuje ali zmanjšuje?

SEKCIJA ZA KUNČEREJO

Ljubiteljska kunčereja ima v Sloveniji že dolgo tradicijo in sega vse do začetkov organizirane gojitve pasemskih malih živali na Slovenskem. Že na prvih razstavah malih živali, organiziranih na področju današnje Slovenije in sicer že pred drugo svetovno vojno (leta 1928), so med razstavljenimi živalmi prevladovali kunci in na večini razstav pri nas je podobno še danes. Kunec je namreč od vseh vrst pasemskih malih živali najbolj donosna žival, saj z ekonomskega vidika gojitelju omogoča pridelavo mesa, krzna, volne (angora kunci) in ne nazadnje tudi izvrstnega gnoja, ki je zelo iskan v vrtnarstvu. Dejstvo je, da se je v preteklosti večina gojiteljev odločala za rejo kuncev predvsem zaradi prej navedenih vidikov, zato so gojili večinoma križance različnih pasem, s čim boljšimi klavnimi lastnostmi. Z leti je ta reja dobivala vse bolj ljubiteljski, lahko rečemo celo tekmovalni značaj, saj se je vse več gojiteljev odločalo za gojenje pasemskih kuncev, ki jih s ponosom razstavljajo na razstavah širom naše domovine. Na začetku devetdesetih let 20. stoletja pa je gojenje pasemskih kuncev z razširjanjem pritlikavih pasem dobilo novo razsežnost - kunec je postal tudi hišni ljubljencek, saj se vse več ljubiteljev malih živali namesto psov ali mačk odloči za tako imenovanega "hišnega zajčka".

Slovenska kunčereja je svoj vrh za enkrat dosegla v sredini osemdesetih let, ko je bilo na 5. Republiški razstavi predstavljenih preko 1000 kuncev skoraj 50 različnih pasem. Število od takrat nekoliko upada, tako da je bilo na državni razstavi leta 2004 razstavljenih le 482 pasemskih kuncev, toda število pasem je ves ta čas v porastu.

Danes nekaj tisoč slovenskih kunčerejcev organiziranih v 32 društvih goji točno 50 različnih pasem kuncev v 87 različnih barvah. Vsako leto se na poseben način označi (tetovira glej pravilnik o tetoviranju) preko 4000 pasemskih kuncev, ki jih potem gojitelji razstavljajo na različnih vrstah razstav, kot so npr. društvene, regijske, državne, mednarodne in kot najvišje evropske. Sekcija za kunčerejo skupaj s posamičnimi društvi vsako leto organizira tudi specialno razstavo vseh najlepših kuncev tako imenovani "Slovenski superpokal za kunce". Vsi kunci, ki sodelujejo na razstavah morajo biti ustrezno zdravstveno zaščiteni, tako da vsi gojitelji, ki so člani društev, svoje kunce redno letno cepijo proti hemoragični bolezni in miksomatozi. Ker so vse živali organiziranih ljubiteljskih gojiteljev zdravstveno preventivno zaščitene, lahko trdim da v zadnjem času praktično ni prišlo do izbruha prej omenjenih bolezni pri naših kuncih. Problem pa še vedno predstavljajo neorganizirani gojitelji, ki kunce gojijo predvsem zaradi pridelave mesa ali krzna, zato vse njih vabim v naše vrste. Velikokrat me taki kunčerejci sprašujejo, zakaj sploh postati član društva gojiteljev malih živali? Razlogi so naslednji: v vseh društvih je preko področnih veterinarjev organizirana preventivna zdravstvena zaščita živali, na rednih mesečnih sestankih se gojitelji seznanjajo z aktualnimi novostmi na področju kunčereje in izmenjujejo praktične izkušnje in spoznanja pri reji kuncev, društva organizirajo razne strokovne posvete in predavanja priznanih strokovnjakov, preko društev je mogoče nabaviti strokovno literaturo o gojenju kuncev, organizirani so ogledi razstav malih živali doma in v tujini, preko uveljavljenih gojiteljev v posameznem društvu je mogoče kupiti pasemske kunce, vse pasemske kunce matičarji tetovirajo, vsi člani društev lahko svoje živali razstavljajo na različnih vrstah razstav in s tem tekmujejo za različne oblike priznanj ter nagrad.

UVOD V KUNČJEREJO

Kunec je v zadnjih desetletjih dokazal, da ni pomembna mala žival samo v obdobjih pomanjkanja in stiske, reja kuncev se uspešno razvija tudi na stopnji visoke življenjske ravni. V povojnem času se vedno več ljudi ukvarja z rejo kuncev iz ljubiteljskih nagibov ali zaradi dodatne dejavnosti. V času tehnike »pomeščanja«
podeželja je to pomembno iz več razlogov:

Kunčjereja omogoča ljudem najrazličnejših poklicev in starostnih skupin stransko zaposlitev, ki jim je v veselje, ima rekreacijski učinek in precejšnji gospodarski pomen. Večini organiziranih rejcev pomenijo razstave velik športni dogodek, številne pasme in mnogovrstnost rejčkih ciljev pa odpirajo široko polje dejavnosti, na izbor pasem pa vplivajo interesi posameznikov. V zadnjih letih je dobila pomen tudi reja kuncev za meso.

-V Sloveniji je reja pasemskih kuncev, kar dobro razširjena, obstaja pa le statistika rodovniške službe, ki jo opravljajo posamezna društva malih pasemskih živali

TETOVIRANJE KUNCEV

Nova pravila o tetoviranju pasemskih kuncev so bila sprejeta na seji Zveze društev gojiteljev pasemskih malih živalih Slovenije 13.1.1996 in nadgrajujejo stari pravilnik o tetoviranju pasemskih kuncev. Le ti se v Sloveniji tetovirajo že nekaj časa. S tetoviranjem označujejo kunce, ki so potomci tetoviranih pasemskih staršev, vpisanih v rodovniško knjigo posameznega društva gojiteljev malih živali. Tetovacija v uhljih je lahko dokaz, da je kunec pasemska žival s poreklom. Pogoji za to je tudi ta, da matičar, ki vrši tetoviranje, dosledno upošteva pravila o tetoviranju. Zaradi tega naj bi bili matičarji v društvih sodniki ali pripravniki.

VELIKE PASME:

BELI ORJAK

ORJAŠKI LISEC

OVNAČ

BELI ORJAK

Orjak mora v vseh pogledih izražati orjaški tip, Telo mora biti dolgo in iztegnjeno, pri idealni teži dolgo več kot 72cm, najmanjša dovoljena dolžina je 66cm. Širina telesa mora biti močno izražena in enaka na sprednjem in na zadnjem delu. Stegna morajo biti močna, zadek pa lepo zaobljen. Okostje je močno in dobro, obloženo z mišičjem. Drža mora biti visoka in dvignjena nad tlemi, vendar pa ne sme biti pretirana da ni podobna zajcu. Zadnje noge so močnejše in stisnjene ob telo. Močne in ravne so tudi sprednje noge. Pri samicah je dovoljen enakomeren in ne prevelik podbradek. Kožuh je dolg, gost in svetleč. Dolžina dlake je 35-40cm. Med gosto in mehko podlago morajo biti dobro vidne enakomerno porazdeljene rese. Glava je velika polnimi ličnicami in živahnimi očmi. Uhlja sta mesnata, močna in pokončna. Dolžina je glede na dolžino telesa v razmerju 1:4. Najmanjša dovoljena dolžina je 17cm. Ocenjujejo naslednje barvne odtenke: divje sive, zajčjesive, temnosive, železnosive, modre, činčila in zajčje barve.

ORJAŠKI LISEC

Orjaški lisec je ena izmed najbolj razširjenih kunčjih pasem v Sloveniji, ki je gojitelje našla tako med ljubiteljskimi, kot tudi med vrhunskimi rejci. Širši krog interesentov je osvojila z zanimivo barvno risbo in predvsem s svojo nezahtevnostjo ter precejšnjo plodnostjo.

Orjaškega lisca uvrščamo med orjaške pasme, saj mora idealna teža živali doseči vsaj 6,00 kg. Minimalna teža živali pri 8 mesecih starosti mora biti vsaj 5 kg. Kot pri vseh orjaških pasmah pa ni omejitve pri največji dovoljeni teži, ki včasih preseže celo 8 kg.

Tip in telesna oblika

Telo mora biti izrazito dolgo in razpotegnjeno, najmanjše dolžine vsaj 64 cm, za idealno pa velja 68 in več cm. Važna je skladnost celotne dolžine in dobro razvito mišičevje. Hrbtni del mora biti širok približno $\frac{1}{4}$ dolžine telesa. Sprednje noge morajo biti močne ter dolge in telo nositi čim višje od tal, kar živalim da posebno pasemsko vrednost. Glava mora biti močna, toda v praksi le ne toliko kot pri orjakih, toda še vedno mora biti pri samcih veliko bolj izrazita kot pri samicah. Uhlja morata biti nošena pokončno in dolžine skladno z dolžino trupa, minimalna dovoljena dolžina pa je 15 cm. Biti morata mesnata, dobro odlakana in na vrhovih lepo zaobljena, kar pa je danes vse večja redkost, saj je veliko uhljev prešpičastih na konicah in so nemalokrat celo sprjeti na vršičkih. Posebnost orjaških liscev so tudi pogosto pojavljanje podbradkov, ki pa so dovoljeni le pri samicah, toda le če so enakomerni in ne preveliki.

Manjše napake: predolgo in slabo mišičasto telo; prenežna telesna oblika; bradni vozli pri samcih.

Velike napake: telo krajše od 64 cm; predolga ali preozka glava; uhlja krajša od 15 cm; podbradek pri samcih; prevelik ali neenakomeren podbradek pri samicah.

Kožuh

Kožuh je srednje dolg (cca. 4 cm) in gost. Résnica mora biti izražena, poddlaka mora biti gosta. Tudi uhlja morata biti dobro odlakana. Če je kožuh nekoliko krajši in resnica dobro izražena, sta posebej ostro omejeni barva znamenj in temeljna bela barva.

OVNAČ

Telo je zbito, masivno in široko. Za ovnača je bolj značilna širina kot dolžina telesa. Telesno obliko določata enakomerno okostje/ogrodje in dobra obloženost z mišičjem, ki poudarja masivnost telesa. Vrat je neopazen, zatilje pa kratko in močno. Noge so kratke, močne in ravne. Samice so nekoliko nežnejših telesnih oblik, lahko imajo manjši enakomerni podbradek.

SREDNJE PASME:

VELIKA ČINČILA

KALIFORNIJEC

SLOVENSKI KUNEC

HAVANA

ALASKA

BELORESAVEC

VELIKI SREBREC

VELIKA ČINČILA

Veliko, lepo oblikovano telo je značilno za to pasmo, ki pa ne sme biti podobno orjaškemu tipu. Telo je valjaste oblike, enako široko kot visoko, mišičasto in zbito. Noge so močne in srednje dolge. Pri samicah je dovoljen majhen podbradek. Kožuh je srednje dolg, podlaka je gosta in dobro razvita. Kritna dlaka in rese ne smejo biti pretrde. Glava je dobro razvita z izraženim širokim čelom, s polnimi ličnicami. Uhlja sta mesnata in dobro poraščena in v skladu z dolžino telesa. Kritna barva je lesketajoča, svetlo pepelnata modrikasto siva z močnimi kosmičastimi odtenki, kar je posebno poudarjeno na hrbtu. Črni kosmi dlak so razširjanimi povsod, posebno še na ledjih. Kritna barva mora na bokih segati čim nižje. Obarvanost prsi in nog mora biti v skladu s celotno barvo kožuha. Uhlja sta črno obrobljena. Klin zatilja je majhen in sivo bel. V črno obarvanem repu so enakomerno porazdeljene sivo-bele dlake, spodnja stran repa je bela, ravno tako potrebušje. Oči so rjave, kremplji temni. Temeljna barva je bo celem telesu temno modra. Pas bele do sive vmesne barve je širok okrog pet milimetrov in je ostro omejen proti kritni in temeljni barvi.

KALIFORNIJEC

Telo je kratko, valjasto, zbito in mišičasto. Sorazmerno razvito okostje je enakomerno pokrito z mišičevjem od lopatic do lepo zaobljenega zadnjega dela telesa. Noge so močne z razkoračeno držo. Pri starejših samicah je dovoljen manjši enakomerni podbradek. Srednje dolg kožuh ima gosto podlanko in močno lesketajočo resnico. Glava je kratka in močna. Uhlja sta dobro poraščena, lepo zaobljena in ne predolgi. Za kalifornijca so značilne naslednje lise: maska, obarvana uhlja, obarvane prednje in zadnje noge ter rep. Lise morajo biti ostro omejene. Maska mora biti ovalne oblike in mora obsegati predel smrčka, nosnega grebena in zgornje čeljusti. Lahko obsega tudi spodnjo čeljust. Ne sme biti prevelika in segati preko oči. Obarvana uhlja morata biti pri korenih ostro omejena. Prednje noge morajo biti obarvane vse do pregiba, barva pa mora viti čim bolj ostro omejena. Zadnje noge morajo biti obarvane vse do pete in biti po možnosti čim bolj intenzivne barve z ostrimi mejami. Rep mora biti v celoti močno obarvan. Na podbradku je pri samicah dovoljena majhna črna pika. Barva telesa je bela, lise pa so črnkaste. Oči so rdeče, kremplji pa roževinasti. Dovoljene barva lis so: črna, havana in modra.

SLOVENSKI KUNEC

Kunci te pasme imajo telo pravokotne oblike z močno izraženim mišičevjem zadnjih nog. Noge so izredno močne in srednje dolge. Hrbtna linije je lepo oblikovana, prsi so močne. Pri starejših samicah je dovoljen manjši podbradek. Kožuh je srednje dolg mehko in gosto poddlako. Resnica je dobro razvita in enakomerno porazdeljena po celem telesu. Glava je močna, široka pri obeh spolih, srednje dolga uhlja sta mesnata, pokončna, lepo oblikovana in dobro poraščena.

HAVANA

Telo je valjasto, enako široko spredaj in zadaj. Nežno okostje je obloženo z močnim in enakomernim mišičevjem. Hrbtna linija se končuje z lepo zaokroženim križcem. Noge so srednje dolge in močne. Samice so nekoliko nežnejših telesnih oblik. Pri starejših samicah je dovoljen manjši enakomerno oblikovan podbradek. Kožuh je srednje dolg z gosto podlanko in enakomerno résnico. Glava je široka z poudarjenim smrčkom in markantna. Uhlja sta nošena pokončno in morata biti čim bolj mesnata. Kritna barva je kostanjevo rjava. Barva mora biti enakomerna, lesketajoča in polnih tonov. Takšna barva pokriva celo telo, le na spodnjih je lahko nekoliko manj izrazita in brez leska. Oči so rjave z rahlim rdečim leskom, kremplji so temno roževinaste. Temeljna barva je svetlo modra in mora biti čim bolj nasičena. Segati mora vse do korenov dlak.

ALASKA

Telo je zbito ovalno z močno izraženim prsnim delom, hrbtna linija je široka in enakomerna in na zadnjem delu lepo zaobljena. Noge so srednje dolge in močne. Samice so nekoliko nežnejših oblik. Pri starejših samicah je dovoljen manjši enakomerno oblikovan podbradek. Kožuh je srednje dolg, gost z gosto podlanko in enakomerno porazdeljeno résnico. Glava je markantna, kratka in široka. Uhlja sta mesnata, dobro poraščena in s svojo dolžino skladna s telesom. Kritna barva je črna in lesketajoča. Le na čeljustih in notranji strani nog je nekoliko manj intenzivna. Oči so temno rjave in prav tako kremplji. Temeljna barva je temno modra in mora biti čim bolj intenzivna.

Telo je skladno zbite, valjaste oblike, širokih prsi in z na zadnjem delu lepo zaobljeno hrbtno linijo. Noge so močne, ravne in srednje dolge. Glava je kratka s širokim čelom, smrčkom in ličnicami, brez vidnega vratu. Uhlja sta mesnata, dobro poraščena in stojita pokončno. Majhen enakomerno oblikovan podbradek je dovoljen samo pri starejših samicah. Kožuh je srednje dolg, poddlaka je zelo gosta, resnica pa izrazita in enakomerno porazdeljena. Znamenja so: beli očesni obroč (očala), belo obrobljene nosnice in čeljusti, bela pega na obeh notranjih straneh na koreni uhljev, beli klin zatilja, bele notranje strani prednjih in zadnjih nog. Očesni obroč bele barve enakomerno obkroža oči. Na sprednji strani uhljev morata biti dobro vidne pege tik nad korenoma uhljev. Tudi spodnja čeljust in robovi uhljev morajo biti beli. Nosnice morajo biti belo obrobljene in ostro omejene. Ne prevelik klin zatilja na vratu je srebrno sive do bele barve. Na bokih naj bi čim višje (do 2/3 višine trupa) segale bele resnice, ki morajo biti enakomerno razporejene. Čim bolj intenzivno in enakomerno so bele resnice zastopane, toliko boljše je to. Tudi notranje strani nog so bele, prav tako prsti sprednjih nog, ki se ostro ločujejo od sicer črno obarvanih nog. Dovoljene barve so: črna, modra in rjava. Kritna barva je lesketajoča in je enakomerno porazdeljena. Kritna barva potrebušja, notranjih strani nog in spodnje strani repa je bela. Barva oči pri črnih in rjavih živalih je temno rjava, pri modrih pa modro siva. Kremplji so pri vseh temni. Temeljna barva je temno modra in sicer po vsem telesu, vključno s potrebušjem.

VELIKI SREBREC

Telo je bolj okroglih oblik kot pri francoskem srebrecu in nekoliko bolj podolgovato kot pri velikem svetlem srebrecu. Telesna oblika je valjasta, z dobro razvitim mišičevjem in zaobljena. Noge so močne in pokončne. Na dobro razviti glavi je široko čelo. Ličnice so polne in mesnate. Uhlja sta močno porasla z dlako, njuna dolžina je v skladu s telesom. Kožuh je srednje dolg, gost in mehak. Srebrenje povzročata dve vrsti dlak in sicer dlaka s srebrnkasto belimi vršički in vmes posejanimi črnimi ter lesketajočimi se resami, kištrlijo okoli 1 cm iznad kritnih dlak. Dovoljene so vse barve, ki se ponavljajo pri malih srebrecih, torej črno-, modro-, rumeno-, sivo- in havana srebrna, z izjemo svetlo srebrne, ki se ocenjuje kot veliki svetli srebrec. Poddanka je obarvana v skladu z barvo kritne dlake. Oči so rjave, kremplji temni. Dlake, ki povzročajo srebrenje in rese s črnimi vršički, morajo biti čim bolj enakomerno porazdeljene po celem telesu. Uhlja, smrček in noge so lahko temnejše osenčeni. Temeljna barva je temno modra, ki pri starejših živalih lahko nekoliko zbledi.

MALE PASME

OŽGANEC
HOLANDEC
RUS

OŽGANEC

Telo je kratko, zbito, valjasto in na vseh delih dobro zaokroženo. Glava je kratka s širokim čelom in se tesno prilega k telesu. Noge so kratke in srednje dolge. Uhlja sta kratka on mesnata ter v skladu z telesno dolžino. Kožuh ima gosto poddlako z dobro izraženo resnico.

HOLANDEC

Holandec je majhen in zgodaj zrel kunec, katerega zaščitni znak je izredno zanimiva razporeditev barv, saj ima na osnovni beli barvi lise in sicer na zadnji polovici telesa, glavi, uhljih in zadnjih nogah. Danes jih poznamo kar v dvanajstih barvah in odtenkih (črno-bela, modro-bela, sivo-bela v štirih odtenkih, madagaskar-bela, rumeno-bela, havana-bela, japonsko-bela, opal-bela in činčila-bela). Kunec ima kratko, valjasto, rahlo stisnjeno telo, glava je kratka in široka, ušesa so mesnata, dobro odlakana in lepo nošena. Noge ima srednje dolge in ne premočne, krrempnji pa so brezbarvni. Kožuh ima debelo podlanko in ne sme biti predolg in preveč grob. Posebej zanimiva pa je obarvanost kožuha, oziroma razporeditev lis. Osnovna bela barva se pojavlja na sprednji polovici telesa, sprednjih nogah, sprednji polovici zadnjih nog in na predelu glave okoli smrčka, vsi ostali deli pa so obarvani v katerikoli od zgoraj navedenih barv. Zahtevanost razporeditve lis na obarvanih delih je zelo stroga, saj morajo biti vse črte čim bolj ravne in ostre ter tako izražati kontrast med belim in obarvanim delom. Ravna črta mora biti predvsem na mejah lis telesa in na lisah zadnjih nog, lise na glavi pa morajo biti čim bolj lepo zaokrožene in segati od korena uhljev do zatilja, bela barva glave pa se mora proti uhljem zaključevati v obliki trikotnika. Oči morajo biti vedno enake barve kot barva kožuha.

Teža odraslih kuncev je od 2 do 3 kg, idealna teža pa je 2,5 do 2,75 kg. Napake se poleg splošnih (oblika telesa, kožuh) pojavljajo predvsem pri razporeditvi lis in sicer: nesimetrična porazdelitev lis, valovita mejna črta med belim in obarvanim delom telesa, nejasna meja med dvema barvama, meja med obarvanim in belim delom kožuha pomaknjena preveč naprej oziroma nazaj (ni na sredini!), rja v kožuhu (pri erno-beli barvi), medla trebušna barva, zadnje noge niso pol bele, pol pa obarvane, tako da manšete segajo preko skočnega sklepa, barva oči drugačna kot barva kožuha, pretemna glava s premajhnim belim trikotnikom, bele lise na ušesih ali drugih obarvanih delih telesa.

RUS

Po videzu je kunec v vseh delih skladen, vitek in eleganten. Noge so srednje dolge. Kožuh je gost, résnica je enakomerna. Glava je močna s kratkimi, dobro poraščenimi uhlji. Lise: maska, obarvana uhlja, noge in rep. Maska je podolgovato ovalna, pokriva nosni koren in rahlo sega tudi do spodnje čeljusti, ne sme pa segati preko višine oči. Barva uhljev mora biti na koreni ostro omejena, na nogah pa mora segati do sklepov. Temeljna barva je bela, znamenja pa so črne, modre ali havana barve. Oči so rdeče, kremplji pa temni.

PRITLIKAVE PASME

HERMELIN

PRITLIKAVI OVNAČ

HERMELIN

Pri Hermelinu mora biti dobro viden pritlikavi tip pasme. Telo je zbito, kratko, valjasto in enako široko tako spredaj kot zadaj. Noge so kratke in nežne, rep je kratek in dobro stisnjen ob telo. Samice se po izgledu skoraj ne smejo ločiti od zajcev. Kožuh je kratek, gost, z nežno resnico. Njegova normalna teža je od 1.1 kg – 1.25 kg. Največja dopustna teža je 1.5 kg.

PRITLIKAVI OVNAČ

Oblika mora biti popolnoma enaka kot pri ostalih ovnačih. Telo je močno čokato in mišičasto. Vrat ne sme biti opazen. Noge so kratke in močne. Samice so nekoliko nekoliko nežnejših oblik. Kožuh je gost in srednje dolg z dobro resnico. Glava je široka, močno razvita, s poudarjenim izbočenim nosnim profilom, ki je podoben kot pri ovnu. Čelo je izrazito široko, ličnici sta močni. Oči so velike, vendar niso udrte. Močna guba korenov uhljev oblikuje tako imenovano krono. Mesnata in dobro poraščena uhlja visita z obeh strani glave v obliki podkve. Dolžina uhljev mora biti od 22 do 28 cm, merjeno razprto prek glave od vrha uhlja do drugega vrha uhlja in morata biti v vsakem primeru skladna z dolžino telesa. Barve so dovoljene v vseh odtenkih, razen srebrni. Dovoljeni so tudi lisasti kunci s plaščem vseh barv razen srebrne. Lisa naj bi imela obliko plašča. Na glavi prevladuje temna barva. Obarvana lisa naj bi prekrivala tudi uhlja in krono. Metulj ne sme biti izrazit.

KUNCI Z POSEBNO DLAKO

ANGORA

SATIN

ANGORA

Skladna telesna oblika je zaradi tipičnega kožuha prikrita in zato ustvarja zelo polno skupno sliko tega kunca. Za ocenjevanje telesne oblike moramo posamezne dele telesa otipati. Telo je rahlo iztegnjeno, valjasto in čvrstih mišic. Noge so močne in srednje dolge. Glava je široka in čvrsto povezana s trupom. Uhlja sta mesnata in pokončna. Pri starejših samicah manjši lepo oblikovan podbradek. Volna mora pokrivati celo telo, vključno s pod trebušjem; povsod mora biti enako gosta. Razstavne živali morajo biti najmanj 6 cm dolge dlake. Kot idealna velja dolžina 8 cm. Volna je sestavljena iz svilnato mehke podlanke. Med podlanko in resnico je puh, ki zaradi dolžine prerašča svilnato podlanko, končuje pa se z nežnimi resami podobnimi vršički. Resnica je po soji strukturi pokončna in izstopa iz puha z močnimi vršički. Pasemske odlike so čop na čelu, čopa pa na vrhu uhljev, zalisci na ličnicah in poraščene noge. Barva je bela. Pri zelo dolgi se lahko pojavi odtenek, ki je podoben rumenkasti slonovini. Barva oči in krempljev mora ustrezati albino tipu. Poleg bele so dovoljene tudi druge barve, ki pa jih ocenjuje mo po ustreznih določilih. Pri tem moramo paziti na to, da so slabše obrasla mesta ne uhljih v glavi in na nogah temnejša. Barva volne pa je zelo zbledela oz. svetlejša.

SATIN

Simetrična oblika telesa je pasemska odlika tega kunca. Hrbtina linija je nekoliko zaokrožena, na koncu pa je lepo zaobljen. Glava je široka, srednje velika in tesno povezana s trupom. Uhlja sta mesnata, dobro poraščena, po dolžini pa sorazmerna s trupom. Pri samicah je dovoljen manjši enakomerno oblikovan podbradek. Srednje dolg kožuh je gost in mehak, dlake so dolge od 25 mm do 30 mm. Izredno redko dlačje je posledica mutacije. Svilnat lesk kožuha mora biti jasno viden. Dovoljene barve: slonova kost-(rdeče in modrooki), črna, modra, rjava, rumena, sivkasta, kastor, risovec, kavana, činčila, brezova, oranžna, rdeča, kuna, siamska, zajčja ter srebrna v vseh barvnih odtenkih

PODOBNOSTI IN RAZLIKE MED BELIM ORJAKOM IN HERMELINOM?

Podobnosti: enako sestavljen skelet, zobovje, prebavila, obtočila, odlakanost, vedenjski vzorci, brejost samic, prehrana (vrsta hrane-ne količina).

Razlike: teža (hermelin do 1,3kg; orjak 7kg in več), velikost, dolžina uhljev (tudi glede na dolžino telesa) ; število mladičev pri samici (hermelin: 2-4, orjak: 6-14), barva (hermelin: obstaja več kot 10 barv, orjak: 6 barv (ujema se 5 barvnih vrst krzna).

BOLEZNI KUNCEV S KATERIMI SE GOJITELJI NAJPOGOSTEJE SREČUJEJO

To so: hemoragična bolezen, miksomatoza, zapah slepega črevesa, garjavost ušes, zajedalci v krznu, odtiski na stopalih, vnetje spolovil, prekomerna rast zob, debelost, diareja, prehlad, seneni nahod.

SEKCIJA ZA PERUTNINO

ZGODOVINA GOJENJA PASEMSKE PERUTNINE V SLOVENIJI

Od vseh zvrsti gojenja malih pasemskih živali ima ravno gojenje perutnine najdaljšo in najbolj barvito zgodovino. Ta zgodovina ne sega samo na področje ljubiteljske gojitve, ampak predvsem na področje intenzivne reje, prej na kmečkih dvoriščih, danes pa predvsem na velikih farmskih rejah.

Tudi po strokovni publicisteni strani ima perutninarstvo v Sloveniji najdaljšo tradicijo. Najstarejša ohranjena gradiva in zapisi s področja reje malih živali obravnavajo predvsem perutninarsko tematiko, kar gre v veliki meri zasluga "pionirju" organiziranega gojenja malih živali Antonu Lehrmanu iz Trziča, ki je bil zaprisežen perutninar. Izdal je tudi prvo slovensko revijo o gojenju malih živali s pomenljivim imenom PEROTNINAR. Ta revija je izhajal od leta 1906 do leta 1908. V njej so še za današnji čas aktualni članki o reji perutnine.

Tudi danes poznana najstarejša slovenska pasma malih živali je kokoš z imenom štajerska kokoš, katere zgodovina sega na področje današnje slovenske Štajerske. Zgodovina štajerske kokoši sega namreč v 14. stoletje, ko je bila prvič omenjena na enem od dunajskih jedilnih listov, saj so te kokoši takrat gojili predvsem zaradi mesa.

PASEMSKA PERUTNINA V SLOVENIJI DANES

Danes so slovenski gojitelji pasemske perutnine organizirani na nivojih različnih slovenskih društev gojiteljev malih živali, vsi skupaj pa se združujejo v sekciji za perutnino pri Slovenski zvezi gojiteljev pasemskih malih živali, katera v zadnjih letih pospešeno deluje in se na novo reorganizira. Tako je bil leta 2000 prvič izdan standard pasemske perutnine, za katerega ima največ zaslug priznani slovenski strokovnjak in sodnik za ocenjevanje perutnine Stane Korošec iz Orehovalj pri Kranju. Gospod Korošec je zaenkrat tudi edini Slovenec, ki je s perutnino osvojil naslov evropskega prvaka, najvišje nagrade na področju gojenja malih živali. Vsako leto organizirani gojitelji obročkajo (označijo z obročki) preko 10.000 primerkov pasemske perutnine, kar je prvi predpogoj, da živali lahko sodelujejo na razstavah in so tudi ocenjene. S strogo selekcijo in odbiro se tako na koncu vsako leto na različnih slovenskih razstavah oceni povprečno okoli 2500 primerkov pasemske perutnine. Na razstavah se predstavijo le načrtno odbrane živali.

OHIKI

Ohiki je zelo majhen po rodu prihaja iz Japonski in je znan kot Minohiki-Chabo.

Ohiki pomeni nekaj takega kot rep vlačilca, kar izhaja iz dejstva, da imajo petelini te pasme zelo dolg rep. Njihova teža je 0,9 kg in pri samicah 0,75kg. Velikost obroča za nogo je 13, pri ženskah pa 11. Priznani vrsti sta zlata in srebrna vrata ohiki, vendar so nekateri rejci v Nemčiji ohikije mešali in dobili oranžnovrsto. Ta pasna perutnine je po naravi zelo mirna.

BILEFELDSKA KOKOŠ

Ideja, da bi vzredili kokoš značilnega vzorca in tako že takoj po obarvanosti perja določili spol, je imel že v 30-ih letih 20. stoletja angleški profesor Punnett. Značilna obarvanost, ki temelji na čistem dedovanju in različnih vzorčnih slikah petelina in kokoške, je za nekatere rejce pasemske perutnine zares čudna.

Iz gospodarske vzreje je znano, da so s pasemskimi križanji že vzgojili značilno obarvane piščance, ki pa v pasemski vzreji nimajo pomena. Bilefeldska kokoš je ena najmlajših nemških pasem. Prvič se je pojavila leta 1976 pod imenom nemška značilna kokoš. To ime pasme so leta 1980 spremenili v bilefeldsko značilno kokoš. Bile so sicer označene kot značilno obarvane, vendar pa so bile videti popolnoma drugačne od že znanih značilno obarvanih italijanskih kokoši - posebno petelinje perje. Tukaj je moral biti petelin obarvan kot spodnjerenska kokoš značilne barve, torej prav tako s tribarvnim prsnim vzorcem. Zaradi tega se je zdaj tudi pri bilefeldskih kokoših spremenila oznaka barvne vrste, kajti dogajalo se je, da so nekateri ocenjevalni sodniki v Nemčiji to barvo vedno enačili z značilno obarvanimi italijanskimi kokošmi. Prehod barv je videti vedno tekoč, ta barvna igra pa je posebno privlačna številnim rejcem. Da so se bilefeldske kokoši v dveh desetletjih tako razširile, da je na zveznih razstavah v Nemčiji med 60-150 živali, ni pripisati le značilni obarvanosti. Predvsem se je treba zahvaliti velikanskemu nesnemu uspehu in tej pasmi lastnim, velikim rjavim jajcem. Čeprav standard navaja 60g kot najmanjšo maso jajca, je znano, da posebno stare kokoške pogosto nesejo 70g jajca. Če pogledamo izhodiščne pasme za bilefeldsko kokoš, ki so velsumška, mehelska in "amrocks" kokoš, nam je znano, zakaj takšna nesnost. Pri tej vzreji je izbiranje teklo predvsem v smeri hitre rasti in hitrega operjanja, kar se danes izplača. Na splošno so bilefeldske kokoši zares velike, s podolgovatim valjastim telesom. Pozornost je usmerjena na dolg, raven in vodoravno nošen hrbet.

ERROR: stackunderflow
OFFENDING COMMAND: ~

STACK: